

Hjælpekasser“. Det vil sige, at den kommunale Hjælpekasse optræder i dette Forhold kun som offentlig Kasse, idet Hjælpenes Udbetaling foregaar igennem den. Det fremgaar ogsaa tydeligt af hele Forholdet, at alt, hvad der er ydet, før Loven traadte i Kraft, faar man Refusion for, selv om Kommunerne allerede har betalt og Refusion har fundet Sted, og saa fremdeles. Man har ønsket denne Form, at fra det Øjeblik, Loven træder i Kraft, skal Betalingen ske gennem den kommunale Hjælpekasse, men denne er altsaa i dette Tilfælde kun en Betalingsinstitution, og følgelig vil de Virkninger, som ellers maatte følge af Hjælpekassenhjælp, ikke fremkomme ved Modtagelse af denne Hjælp. Jeg har ikke mere at sige om Lovforslagets Form, end at den altsaa overhovedet slet ikke lader sig rose, men een Ting kan man vel anføre til Gunst for, at man har nøjedes med denne Form. Det er den, at denne Lov forsvinder igen. Det er en Lov, som kun bestaar midlertidig, indtil den ved kongelig Anordning ophæves, det vil sige, at den ophæves, naar Epidemien ikke længere har det Omfang, at den kan betragtes som en Epidemi. Saa gaar denne uheldige Form ud af Forsørgelseslovgivningen. Tilbage bliver Erindringen om, at Loven har haft et godt Indhold. Det har alle ærede Medlemmer, ogsaa de formelle Kritikere, været enige om. Tilbage bliver Erindringen om, at man paa rette Maade har hjulpet saavel Patienter som Kommuner under denne Epidemi.

Det ærede Medlem benyttede imidlertid sin Forespørgsel ikke til at lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen, hvad fremgik af hans Tilslutning til dets Indhold, men til at spørge, om jeg ikke vilde erkende, at vor Forsørgelseslovgivnings Systematik efterhaanden er blevet saa mangelfuld, at det er rimeligt at optage Forarbejder for at søge at skabe større Fasthed i alle disse Forhold. Og unægtelig, Beskæftigelsen med et Lovforslag som dette, der allerede, idet det fremsættes, nødvendigvis er lidt besynderligt i sin Form og efterhaanden som det faar flere og flere Bestemmelser, bliver mere og mere uformeligt, gør det saare let at besvare det ærede Medlems Spørgsmaal med et ubetinget Jo. Det har ganske sikkert for Indenrigsministeriet længe været klart, at denne Opgaves Løsning paatrængte sig mere og mere. Naar Arbejdet derpaa overhovedet ikke allerede er paabegyndt, skyldes det ganske sikkert kun den Om-

stændighed, at Tiden har lagt Beslag paa Indenrigsministeriet til Løsning af Opgaver, som krævedes løst paa Dagen, som ikke kunde opsættes. Men vi gaar jo frem mod Tider, hvor maaske mange af disse Opgaver kan bortfalde, og hvor man kan rette sin Opmærksomhed ogsaa paa at bringe god Orden i vor Forsørgelseslovgivning. Og det ærede Medlem vil sikkert finde Indenrigsministeriet rede til saa snart som muligt at optage Forarbejderne hertil.

Gisselbæk: Jeg siger Ministeren Tak for de Oplysninger, han gav. Jeg har forstaaet Ministerens Udtalelse saaledes, at Ministeren fastslaar, at Hjælp, som ydes efter denne Lov, ikke giver Anledning til Afbrydelse af Evhvervelse af Forsørgelsesret, og naar det er Tilfældet, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Oluf Jensen: Ministeren udtalte, at naar denne Lov var bortfaldet, var der kun Erindringen tilbage om, at vi havde hjulpet paa rette Maade. Jeg vil pointere, at efter min Formening vilde den kun gavne fuldt ud paa rette Maade, hvis man havde suppleret den med en Lov, som jeg sagde før, om vederlagsfri Behandling paa Hospitaler af Influenza-Patienter.

Indenrigsministeren (Rode): Maa jeg kun gøre opmærksom paa, at hvad det ærede Medlem herom har sagt, sikkert vil blive bemærket af den højtærede Justitsminister, under hvem Spørgsmaalet nødvendigvis maa høre.

Steincke: Jeg takker Indenrigsministeren for hans fuldt ud forstaaende Udtalelser om den Tilstand, hvori vor Forsørgelseslovgivning ligger i Øjeblikket, og hans Villighed til at optage et Arbejde paa at bringe mere Systematik ind i den. Jeg kan forsikre ham om, at selv om vi ikke faar en Lov med nær saa streng en Systematik, som den højtærede Indenrigsminister mente, jeg vilde forlange, vil den blive hilst med umaadelig Glæde blandt dem, der har med Administrationen af disse i Tal og Omfang efterhaanden stadig tiltagende Love at gøre. Nu vil jeg ovenpaa denne Tak meget nødig bringe nogen som helst Forstyrrelse ind i Forhandlingerne, men der er et lille Spørgsmaal, nemlig det om hvilende Erhvervelse af Forsørgelsesret — og jeg mener, at man som Lovgiver har Forpligtelse til at klare saa mange Tvivlsspørgsmaal som muligt forinden Lovens